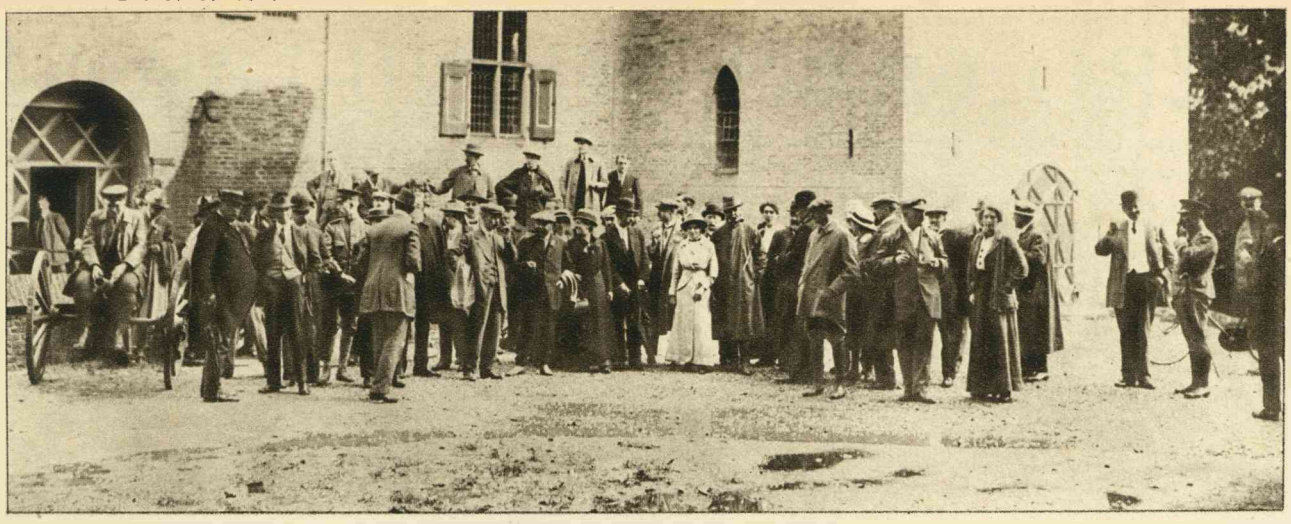

ALGEMEENE VERGADERING „A. N. W. B."
Groep van deelnemers aan de op 21 Augustus onder leiding van den heer Ed. Bergsma op het Kasteel Doorwerth (nabij Arnhem) gehouden algemeene vergadering van den „A. N. W. B." Het bezoek aan de vergadering was nog betrekkelijk groot, niettegenstaande de verschillende door het bestuur georganiseerde tochten door slecht weer mislukt zijn. *(foto's V.F.B.)*

ZEILWEDSTRIJDEN VAN „DE NIEUWE MEER".
Door de Zeilvereen. „De Nieuwe Meer" te Amsterdam zijn Zondag j.l. nationale zeilwedstrijden gehouden op De Groote Poel, nabij Aalsmeer. De belangstelling was zeer groot, zoowel van de zijde der deelnemers als van de toeschouwers. Hierboven een overzicht van de baan tijdens den wedstrijd voor punters.

Het bedrog van Jakob

Het benieuwt mij wie van ons beiden het meest heeft ondervonden in zijn leven?"

De oudste der beide mannen deed deze vraag en keek nieuwsgierig zijn jongeren metgezel aan.

„Ik!" antwoordde Jacques Wijland onmiddellijk met een melancholiek air.

Kortman, de oudere heer, lachte. Ze waren pas eenige weken met elkander bekend. Het gesprek had plaats in het restaurant van een hotel waar beiden gelogeerd waren.

„Arme kerel! Neem een „poesje"!"

„Neen, dank-je Kortman! Ik drink nooit dadelijk na het diner. Als iemand evenwel reden heeft zijn zorgen te verdrinken, ben ik 't!"

„Ik heb allang gemerkt, dat je karretje niet op een zandweg gereden heeft."

„Werkelijk? Ja, ik begrijp, dat het wel sporen zal hebben nagelaten. Heb je lust mijn geschiedenis te hooren?"

„Ja, als jij lust hebt ze mij te vertellen."

„Zeker! Ik heb er nog geen mensch over gesproken, sinds ik weer in Holland ben; men wil wel eens zijn hart luchten. Bekentenissen verlichten de ziel! — Rooken?"

Kortman nam een sigaar uit den koker, dien Wijland hem voorhield en nadat beiden even hadden zitten dampen, begon de laatste zijn verhaal.

„Van mijn geboorte af was, om 't eens dichterlijk te zeggen, mijn levensweg meer met distels dan met rozen bezaaid. Toen mijn vader nog leefde, hadden we het arm, en toen hij stierf, nou, toen werden we er niet rijker op.

Moeder had de grootste moeite om fatsoenlijk haar armoede te verbergen. Toen ik vijftien jaar was, ging ik van school en kreeg een betrekking als jongste klerkje op het bureau van een dagblad. Ik klom daar langzaam op en toen ik een en twintig was, verdiende ik duizend gulden per jaar. Toen had ik het ongeluk krankzinnig verliefd te worden en begon over trouwen te denken . . ."

„Op duizend gulden salaris?"

„Ja! De liefde scherpte mijn ijver. Ik had geen lust in mijn betrekking te blijven, jaarlijks een kleine verhooging te krijgen en in 't vooruitzicht te leven na tien jaar eerst in staat te zijn te kunnen trouwen. Ik vertrok naar Indië en na vijf jaar had ik mij opgewerkt in de journalistiek en een flinke positie verworven. Vier maanden geleden werd mij de gelegenheid gegeven met een jaar verlof naar Nederland terug te gaan. Vol vreugde maakte ik mijn toebereidselen voor de reis, toen de mail mij twee vreeselijke brieven bracht. De eene brief meldde mij, dat mijn moeder plotseling overleden was aan een hartverlamming, uit den ander vernam ik, dat het meisje dat ik liefhad en ik bij mijn terugkeer ten huwelijk had willen vragen, met een ander getrouwd was.

Ik twijfel er aan, Kortman, of iemand anders twee zulke slagen in één klap ontvangt."

„Arme kerel! En toch keerde je terug?"

„Ja! Mijn energie was geknakt. Ik had geen lust in Indië te blijven, en gaf mijn betrekking op. Ik had aardig wat bespaard, en besloot wat te gaan reizen om mijn leed te vergeten. Het zou mij trouwens nu niet moeilijk vallen, wanneer ik wilde een goede betrekking te krijgen. En zoo ben ik thans hier in Holland en boemel wat rond!"

„Erg treurig! Je moet den kop er echter bovenop houden. Denk er om, je bent nog jong!"

„Ik voel me soms als iemand van twee en zestig, in plaats van zes en twintig. Maar ik heb je alles nog niet verteld. Kort voor mijn vertrek ontving ik een brief van een notaris, geschreven op last van een oom van mij, een zonderling, dien ik in geen twintig jaar gezien had. Hij scheen met moeder getwist te hebben jaren geleden en door haar plotselingen dood berouw gekregen te hebben. Hoe 't zij, de oude man, wiens dagen geteld schijnen te zijn, wil mij zijn geheele vermogen nalaten als ik, en dat is de ironie van 't noodlot, als ik een meisje trouw, dat hij jaren geleden als zijn dochter heeft aangenomen."

„Dat klinkt romantisch! En wat doe je?"

„'t Afpoeieren!"

„Heb je 't meisje dan gezien?"

„Neen, en ik wensch ze ook niet te zien! De vrouwen hebben afgedaan in mijn leven. Ik heb niet den minsten lust om te trouwen."

„Maar 't geld, kerel! Denk om 't geld!"

„Bah! Wat kan geld me schelen. Ik kan fatsoenlijk leven, dat is me genoeg."

„Hm! En als je weer eens leerde beminnen?"

Wijland stond op en knipte met de vingers.

„Liefde heeft bij mij afgedaan. Laat hij zijn geld maar aan liefdadige instellingen vermaken. Ik wil onder deze voorwaarde er geen cent van hebben. Het meisje zal me misschien haten. Ziezoo, Kortman, ik heb je de grap verteld en nu breek ik op."

II.

Alle reizigers hadden de tram verlaten behalve Jacques Wijland en een jonge dame, die in het verst verwijderde hoekje zat. De conducteur telde zijn kas en de overgebleven kaartjes.

„Je laatste rit?" vroeg Wijland.

„Ja, mijnheer! 't Is welletjes!" antwoordde hij met een geeuw.

Dit werkte aanstekelijk. Wijland deed 't hem na en sloot een wijl de oogen; 't was al laat en hij kreeg slaap. Een plotselinge ruk door het stilstaan van de tram deed hem wakker schrikken. Hij keek op en zag dat zijn medereizigster hem oplettend aankeek. Ze was eenvoudig, doch hoogst smaakvol gekleed. Hij bemerkte nu ook, dat ze rusteloos op haar zitplaats heen en weer schoof, haar handen in den schoot wrong, kortom alle teekenen vertoonde van angst of verdriet. Niet brutaal of nieuwsgierig willende zijn, wendde hij zijn blik van haar af, zichzelven nochtans afvragende waarom zij hem zoo oplettend en voortdurend had zitten aanstaren.

Eindelijk was de tram aan haar eindbestemming en met een „goeden avond" tegen den conducteur stapte Wijland uit.

Hij was nog geen vijftig passen voortgeloopen, toen hij haastige voetstappen achter zich hoorde en zich omkeerende de jonge dame uit de tram bemerkte. Iets in haar voorkomen vertelde hem dat zij hem wenschte te spreken, daarom bleef hij stilstaan en wachtte.

„Excuseer mij," begon ze ademloos, „maar ik heb uw hulp noodig."

Het licht van de straatlantaarn stelde hem in staat haar nader op te nemen. Het was een lief, sympathiek gezichtje, dat naar hem opgeheven was; doch thans verduisterd door angst en verdriet. Haar oogen gloeiden koortsachtig. Hij stak de hand in den zak. Zij raadde dadelijk zijn bedoeling.

„Neen," zei ze afwerend. „Dát bedoel ik niet. Ik heb geld genoeg. U kunt me op andere wijze helpen."

„Ga mee," zei hij vriendelijk, „en vertel mij waarmee ik u van dienst kan zijn."

Zijn houding boezemde haar vertrouwen in en ze wandelde met hem voort. Het scheen haar evenwel moeilijk te vallen te spreken.

„Is u bevreesd zoo laat alleen over straat te moeten gaan?" vroeg hij om haar vertrouwen te winnen.

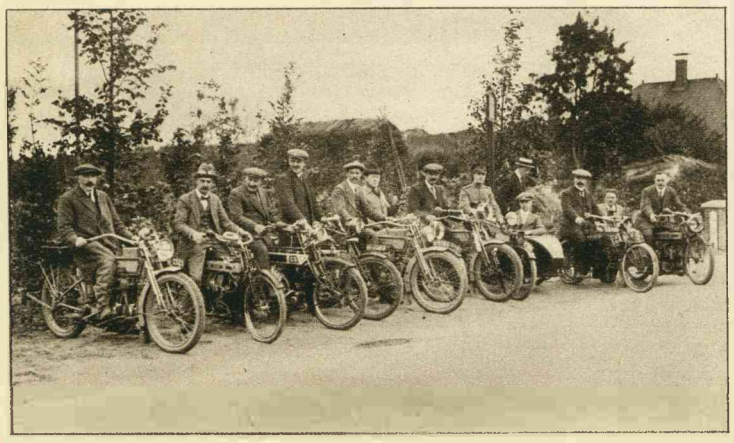
„Daar dacht ik niet aan," antwoordde ze. „Ik moest van huis om

W. P. GROENEVELDT† DR. A. S. VAN OVEN † J. BODAAN.
Te 's-Gravenhage is op 19 Augustus in den ouderdom van 74 jaar overleden de heer W. P. GROENEVELDT, oud-vice-president van den Raad van Ned.-Indië. De overledene was ridder in de Orde van den Nederl. Leeuw, ridder 2e klasse met de ster van de Orde van den Rooden Adelaar van Pruisen; ridder in de Orde van Franz Joseph; commandeur in de Orde van den Draak van Anam en in de Orde van Cambodja. — Te Dordrecht is overleden de heer Dr. A. S. VAN OVEN, oud-directeur van de Hoogere Burgerschool aldaar. Dr. van Oven was een man van buitengewone capaciteiten op het gebied van onderwijs. — Na 34-jarigen diensttijd is aan den heer J. BODAAN, hoofdinsp. v. h. Bouw- en Woningtoezicht te 's-Gravenhage, op verzoek eervol ontslag verleend. Bij zijn afscheid werden den heer Bodaan door superieuren en collega's talrijke blijken van hoogachting en erkentelijkheid aangeboden.

MOTORCLUB „ZUID-HOLLAND".
Te 's-Gravenhage is opgericht de motorclub „Zuid-Holland", welke zich ten doel stelt het bevorderen van het motor-toerisme. Op onze foto een groep van de oprichters, waaronder de bestuursleden; (v. l. n. r.): F. J. M. v. d. Seyp, comm.; J. L. Melchers, secr.; J. v. d. Loo, voorz.; W. J. v. Vlijmen, penningm. *(foto Sijes)*

EEN PRACTISCHE UITVINDING.
Door den heer A. Alt, rijwielhandelaar te Leiden, is een zeer practische uitvinding gedaan, die het mogelijk maakt met een gewone fiets zonder groote krachtsinspanning tegen wind in te rijden. Zooals de foto laat zien, is het mechanisme alleen aan het achterwiel aangebracht en geschiedt de aandrijving door een tweede ketting. Onregelmatig trappen is niet meer mogelijk, terwijl alle krachtsinspanning benut wordt en de versnelling normaal blijft. In de stad kan het toestel worden uitgeschakeld, terwijl men onverschillig of het in of buiten gebruik is, kan vrijwielen.

MILITAIRE SPORTWEDSTRIJDEN.
Door de groep Halfweg van de stelling Amsterdam zijn verleden week op het Sportterrein van het fort „De Lieve" athletische wedstrijden gehouden, waarvoor bij de soldaten zeer veel animo bestond. Onze foto stelt de finish voor van het nummer 100 Meter hardloopen.